

srednjeg eocena, tako da su se tu mogli taložiti lapori i u gornjem eocenu. Samo prigodice bilo je taloženje lapora isprekidano naplovinom veće ili manje množine valuća u ovim slabo slanim ili posve slatkim vodama.

Tamo ali gdje se je more bilo povuklo za gornjeg srednjeg eocena (kao u opsegu današnjeg obronka Velebita, Moseća kod Drniša, a dijelom i u predjelu između ovih gora), gdje je dakle morsko taloženje bilo nemoguće uslijed započetog boranja, bile su starije već uzdignute naslage vapnenaca prekrivene šljunkom i kršjem tekućica, a iz ovoga postali su kasnije kršnici i gromače.

Sve ove naslage su kasnijim sve jačim boranjem uzdignute, a prema jakosti boranja kao i debljini naslaga uvjetovani su bili oni odnošaji, kako smo ih prije već razložili.

IV. Velebit.

Najstarije naslage u Velebitu pripadaju karbonskoj formaciji. Većim dijelom su to svijetlo-sivi dolomiti, a pod njima leže crni vapneni škrljavci i vapnenci, koji se pojavljaju samo na nekim mjestima (jarak i rov kod Parića livade).

Ove karbonske naslage prostiru se od istočnog kraja Velelike Rujine (Stražbenice) kroz cijelu Veliku Paklenicu do Male Paklenice na podnožju Vlašskog grada, no većim su dijelom zastrti diluvijalnim šljunkom i gromačama, kao i mlađim kršjem i gustom šumom.

Na karbonskim dolomitima leže neznatne naslage tamnih i svijetlosivih dolomitnih vapnenaca, među koje je uložena uska zona crvenih i bijelih pješčenika. Ove naslage mogu se, prem u njima nema okamenina, pribrojiti permskoj formaciji, i to za to, što leže iznad karbonskih, a s druge strane opet ispod donjih verfenskih naslaga.

Ove naslage (permske) sudjeluju u opće kod izgradnje Velebita tek u maloj mjeri. One lih u obliku uske pruge obrubljuju karbonske naslage, te su na sjeveroistočnom kraju propale, a na jugozapadnom većim dijelom prekrivene diluvijalnim šljunkom i recentnim kršjem.

Takoder slabo razvijene su donje verfenske naslage, ali se svojom bojom i sastavom lako razpoznavaju od paleozojskih